

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

90 години от убийството на Петко Д. Петков

Последовател на Ал. Стамболийски...

Едва ли съществува друга държава в света, в която да има такъв или подобен случай. В България по политически причини за 40 години са убити бащата и двамата му снове. И по този печален рекорд сме на първо място. Но този тягостен рекорд говори достатъчно красноречиво за нашенските политически нрави. А те не са се променили от Освобождението ни от турско робство до днес.

Либералът, министър-председателят Димитър Петков е убит на 28 февруари 1907 г. от наемният убиец - видинският чиновник Александър Петров на бул. „Руски“ между Орлов мост и Софийския университет. Убийството е финансирано от Народната партия, начело с Ив. Е. Гешов.

Петко Димитров Петков е убит на 14 юни 1924 г. на ъгъла на пресечката между улиците „Московска“ и „Раковски“ в столицата от наемният убиец поручик Димитър Радев - служител във Военното министерство. Убийството е финансирано от убийците на Ал. Стамболийски.

Никола Димитров Петков е обесен от комунистите в 0,15 ч. след полунощ на 23 септември 1947 г. в Софийския централен затвор.

Потресаващи факти! Зверски политически убийства на едни от най-достоините снове на българския народ.

Петко е син на смелия поборник за народна свобода Димитър Петков от село Баш-Кьой, Тулчанско и на Екатерина Ризова от Битоля. Той е отличен ученик в гимназията, учи във военно училище, но преди да го завърши дългът към Родина го призовава да участва в последователните войни. Френски възпитаник с богат интелект, той е можел да се освободи от военна служба, от опасните битки. Но не го е направил. Става фелдфебел-школник, подпоручик и поручик. И оставя дъря на смел български офицер в Първа софийска дивизия. Участва във всички сражения на Първи пехотен софийски полк през трите войни.

Истинският патриот Петко Д. Петков по-късно продължава да воюва смело в редиците на Българския земеделски народен съюз.

На 21 май 1920 г. Александър Стамболийски съставя самостоятелно правителство на БЗНС. Петко Д. Петков постъпва на дипломатическа работа във външното министерство. Оттук нататък неговият житейски път е свързан завинаги с БЗНС и със Ал. Стамболийски, с когото се сближават особено по време на 100-дневната обиколка на министър-председателя из Европа. Сближава се и с Цанко Церковски и Райко Даскалов.

На 9 юни 1923 г. е извършен жестокият преврат, а след няколко дни зверски е убит министър-председателят Ал. Стамболийски.

Възприел изцяло земеделската идеология, Петко Д. Петков става най-смелият последовател на Стамболийски. Известно време е в затвора. Пуснат е на свобода със сериозно предупреждение. Той върши точно обратното. Заедно с други видни земеделски водачи като Николай Петрини, Сергей Румянцев, Димитър Грънчаров и др. само за няколко месеца успяват да вдигнат на крака БЗНС.

Той воюва безстрашно в защита на бедните и онеправданите. В парламента воюва смело срещу министъра на вътрешните работи генерал Русев.

Петко Д. Петков е и пламенен публицист. Печати талантливии статии в „Младежко земеделско знаме“, по-късно в „Защита“. Написва брошурата „Зов към селянина“. И като публицист, и като политик от парламентарната трибуна той е непримирим боец за народни правдини.

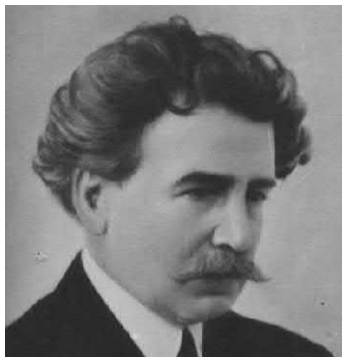
Оцелял под куршумите на трите войни, той не оцеля от българския куршум. Приятели и близки са го предупреждавали, че ще бъде убит. Молили са го да напусне България... Той отговаря: „Обидно е да бягам пред опасността!...Тук съм, тук ще умра...“ Пада като войник в името на народа, на бойния си пост. Убит е една година след Стамболийски и 17 години след своя баща. А е само на 33 години.

Кой уби Петко Д. Петков. Отговорът дава неговата майка на съдебния процес: „За мен не този нещастник Каркалашев е убиецът на моя син. Моя син го уби правителството, военната лига, военният конвент, в който влизат някои от сегашните министри...“

Ето как Сергей Румянцев оплаква и възвеличава героя:

*Аз видях те паднал, пронизан с куршуми,
във своите алени кърви залян
и плаках за тебе безмълвно, без думи,
от горест безумна по тебе пиян!
И още те виждам, превърнат на пламък,
ти ризи размахваш, червени от кръв,
проклинаш вразите - и, твърд като камък,
гърмиш и жигосваш единствен и пръв!*

Кирил Назърров

ЗЕМЕДЕЛЕЦО, СЪБУДИ СЕ!

ЦАНКО ЦЕРКОВСКИ

16.10.1869 - 02.05.1926

Ред години ти оплакваш
твоята клета ория,
ред години ти очакваш
да настане управия.

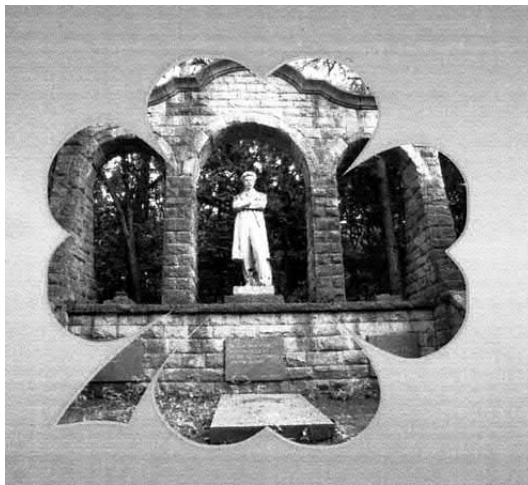
Ред години се надяваш,
край да дойде на теглото
и с надежда ляга - ставаш
с надежда в доброто.

Но не иде, не настава
край на твоите мъки тежки,
всеки граби, отминава
и не вижда сълзи жешки.

И не вижда, че живееш
ти във тежка немотия,
и не вижда, че чернееш
ти отново във робия.

Не, стресни се - срамота е,
дни горчиви да оплакваш
и от Бога грехота е,
чужда помощ да очакваш.

Цанко Церковски

Брой 3 (15) за 2014 г.
на в-к „Литературно земеделско знаме“
е спонсориран изцяло от нашия
редовен читател
Валентин Симов
Благодарим!

ОБРАТНА ВРЪЗКА

Къде сте вий???

В рубриката „Обратна връзка“ на в-к „Литературно земеделско знаме“ искам да се включа и аз, Сашо Стоянов, все още чувствайки се организационен секретар на БЗНС, тъй като почитаемият български съд все още не се произнесъл с решение, че вече не съм на този пост, на който бях редовно избран от 36 и 37 конгрес на нашата организация.

В тази връзка много ми се иска да направя следното обръщение към онези, които се опитваха и се опитват да рушат БЗНС:

Къде сте вий, превратаджии?Къде се скрихте?

Къде е „бъдещето“, което вие обявихте по време на опита за преврат на 36-тия Конгрес на БЗНС, в 6-та зала на НДК?

Къде е Македонски?

Къде е оплаквача-писач на историята на ЗМС? Защо не пише? Кой е последният председател-главен секретар на ЗМС? Кой затри младежкия съюз на организацията ни?

Кой затрива БЗНС?

Къде сте вий, превратаджии, архитекти на „бъдещето на БЗНС“ от Монтана, Русе, Стара Загора, Пазарджик... Какво стана с кандидат-президентската ви двойка Македонски-Менелай Ненчев, къде скрихте изборните й резултати???

Но да оставим риторичните въпроси. Ние им знаем отговора; те не искат да го знаят.

И така, обръщам към вас, уважаеми читатели и съидейници, за да кажа онова, което боли в душата ми и онова, което искате да чуете.

В бр.1/2014 г. на в-к „Литературно земеделско знаме“, в рубриката „Обратна връзка“ ви запознах с развитието на съдебните дела, които водим срещу мафията на превратаджиите, вече под ново име Деформаторски блок. Като член на БЗНС, заведах две дела срещу решенията на 38 конгрес на БЗНС, проведен от хора, които не са членове на БЗНС. Едното дело беше образувано пред Върховния касационен съд, а другото пред Софийски градски съд. ВКС постанови решение, с което не уважи жалбата ми срещу решенията на превратаджиите. На 8 февруари беше последното съдебно заседание по делото пред СГС, но въпреки едномесечния срок, в който по закон трябва да бъде постановено решение, такова и до ден днешен няма. За период от година и половина нашите родни съдии, според техните думи и изрази, бяха убедени, че фалшификация на документите, с които е регистриран 38 конгрес на БЗНС е имало. По време на общо над десет открити съдебни заседания по двете дела пред двете съдебни институции, ми бяха задавани само два въпроса: Защо се явявам без защита и имал ли е кворум 38 конгрес. Моят отговор беше, че не съм виновен и нямам нужда от защита и че превратаджиите (както аз ги наричам ро време на съдебните заседания), не са провеждали конгреси на БЗНС, защото те не са членове на БЗНС. Поднасях най-грижливо документите на 36 конгрес за тяхното изключване; отговарях на защитата им и доказвах пред съда членството си в БЗНС чрез членска книжка и платен в касата на местната ми дружба членски внос... Но, не!

И съдът и защитата на превратаджиите ми искаха още и още доказателства, включително доказателство, че съм платил и 40 % отчисления от членския внос в централата, забележете не на Ненчев, а на ПАНЧЕВ!!! Каква ирония!

Славееви гори

На поета Цанко Церковски

Заради песента на славей край Росица,
гората кръстима „Славееви гори“
и там погребяха певеца,
надпявал се със славея дори.

Макар поетът да лежи в земята,
песните му за народни правдини
до днес се пеят от народа,
изплакал с тях неволи и беда!

Затова, на втори май в гората,
превърнала поета във светец,
се стичат хора от сраната,
да сложат върху гроба му венец.

Поклон дълбок да му направят,
в обет за вяност да се закълнат,
а тишината на гората и покоя
с със себе си от там да отнесат!

***

Славейт останал сам във гората,
за певеца тъгува и пее ли пей,
от ранна утрин до мрак песента му
с със вълшебни звуци се лей!

Живка Танчева

Поезията е навсякъде

Поезията е навсякъде,
във въздуха, във ароматите,
в снега и черния асфалт,
в усмивките и правите, и кривите,
в гримасите, въздишките,
и пълните, и празните,
поезията-динамит от смисли,
който бърза да избухне,
но не преди да се съгъсти,
и да си намери спасителното
средство за разпалване
на скритата неразредена пълнота
от тайни и мълчания, и заглужени думи.
Поезията е навсякъде, в скритите пролуки
и явните прибежища, в таваните, мазетата
и най-обиковени всекидневни,
в трикрилни гардероби и малки шкафове,
сред паяжини, прахоляк, на светло,
слънчево, на припек, и на сянка,
поезията е дори в една едничка дума,
която се измъква от пашкула от мълчание,
разпукнал се от нейното узряване.

Милена Филипова

Раждане

Дошъл съм, казват ми, през юни,
в онези летни часове,
когато сребърните струни
пилели медни гласове...

Когато хората по ниви
привеждали в умора гръб.
Конопените ризи сиви
полепвали... Но сърп след сърп
играел в спечените длани,
свистял в узрели класове...
А нейде викали чубани
на воля с бодри гласове...

На нивата била е мама,
тя чула тръпно моя глас...
И тъй, на сипнатата слама,
родил съм се през юни аз...

Затуй съм черен прегоряла
от зной напукана земя...
И моите устни са бозали
от нея първата кърма...
Затуй очите ми големи
все търсят слънчевия пек.
И никога не биват неми
за всяка болка на човек.

Милчо Присадашки,
„Разпукани изгреви“,
Изд. „Майобо“, Враца, 2001 г.

На поета

Бе млад бохем. Сред шум и суета
отрони звън свенливо твойта лира -
възторжен химн за дивна красота
понесе се над дим и смрад в ефира.

И ето вечер в бурния локал,
ще дойдат кротко твоите познати
и в сянката на грижа и печал
ще почне пир, а почне ли, крила ти
и скръб и самота изчезват в миг;
сърцата в обич и копнеж преливат;
вино/ и смях, и звън, и глъч, и вик
над масите се плискат и разливат.

Тогаз, велик, изправяш ръст над тях
и с патос почваш своя канонада
прекъсвана от френетичен смях
и изблици на нежност и наслада.

В неспирен бяг отлита младостта,
но младите са шеметно пияни,
за да се вгледат мъдро в есента
и в скъпите й багрени премияни.

А тя дойде и в нейна власт сега
догаря бавно миналият спомен.
Поете, ти, покрусен от скръбта,
си в своя град и в своя дом бездомен.

Мълвата те лиши от светлина.
О, горък плач оглася тишината.
Ти плачеш за любимата жена,
що толкоз рано ти отне съдбата.

Ужасно тъжно. Черна нощ понася те
в простора на безброя,
де вместо злоба, слава и разкош
очаква те на вечността покоя.

А беше младост, беше суета...
Блестеше в златен блясък златна лира
и песни за любов и красота
се носеха навред над нас в ефира.

Тодор Цанев

ПОКАНА

Скъпи приятели на поезията,
На 5 юни 2014 г., четвъртък, от 18 часа в
Столична библиотека (пл. Славейков №4),
Мраморно фоайе, ще бъде представена
книгата на Габриела Цанева „Състояния.
Хайга“ от рецензента Петко Огойски,
А водещ ще бъде Кирил Назъров.
Гостите на събитието ще могат да се запознаят
и с някои от оригиналите на картините,
рисувани от поетесата за всяко от
стихотворенията, включени в стихосбирката.
Заповядайте!
СПЗБ, ЛЗЗ

Свобода в капан

Докато бях в лагера ме крепеше мисълта, че когато
изляза, ще мога да продължа образованието си.

И ето ме, изтърпяла наказанието си, свободна!
Потърсих студентската си книжка и с ужас
разбрах, че мама е изгорила всички мои книги,
тетрадки, листчета, включително и студентската
книжка. Заболя ме толкова много, че няхах сили даже
да я попитам защо? Знаех, че не е станало без
причина. Мама бе едно от първите 2-3 момичета,
завършили прогимназия в далечната 1922-23 година.
Обичаше и уважаваше науката и моя стремеж към
знания и образование. Не мога да си представя и до
днес какво толкова ужасно я е накарало-принудило
да стори това.

Разбрах, че във висшите учебни заведения за
започнали и набират сили „чистки“ (изключване на
студенти). Изключват ги, защото са деца на „кулаци“,
на бивши търговци или селски кметове, на царски
офицери, свещеници, на частичка от някаква
собственост (вършачка, магазин, фабрика)... изобщо
затова, че са „врагове“...

Какво ли остава за такива като мен лично
преминали през лагери и затвори по политически
причини, лично наречени „врагове“ на народа...
Такива като мен, разбрах, че изобщо не ги допускат да
кандидатстват.

И така, стената застана срещу мен. Всяка безсънна нощ се
блъсках в нея, неразбиваемата, на която четях „ЗАБРАВИ! НЕ
СЕНАДЯВАЙ НА ЧУДО! ПОМИРИ СЕ!“

Бях сама, чувствах притеснението на всеки, с когото
заговоря. Затворих се в този по-страшен затвор -
безизходицата. Семейството ми изнемогваше като частници
под непосилните държавни доставки. Нашите плодородни
ниви бяха попаднали в блоковете на ТКЗС, а родителите ми
трябваше да обработват други ниви по чукарите, където и
тръни не растат... Така казваше дядо „и тръни не растат“. Не
можех да си позволя предварително обречени на неуспех
опити да следвам мечтата си - да завърша агрономство.
Трябваше пари, а дълговете към държавата от взети кредити за
закупен земеделски инвентар растяха (нищо, че инвентара
вече други го ползваха).

Един път се сбогувах със София и Университета - това
беше на пристанището в Тутракан, на път за лагера. Тогава в
мен още гореше искрица надежда, че после, на СВОБОДА, ще
продължа... Когато за втори път се сбогувах с мечтата за
учение, вече на СВОБОДА, бе завинаги - бях разбрала, че
трябваше да загася искрицата и да кажа СБОГОМ на висшето
образование.

Трябваше да си потърся работа, та ако не съм в полза на
семейството си, поне да не съм в тежест. Нали все пак бях
завършила престижната Девическа гимназия „Баба Тонка“ в
Русе, а това в онези години се ценеше много.

Пак напуснах бащиния дом, оставях молби за работа и
автобиографии в много предприятия и учреждения, но без
резултат. Едва през м. септември бях назначена в „Захарна
фабрика“, но временно, само за кампата. Човекът,
гарантирал за мен ме предупреди да не казвам, че съм била на
лагер. След два месеца напуснах по собствено желание моя
съученичка, която отиваше да учи, ме бе препоръчала на
директора си като нейна заместничка. И двамата бяха
шокирани, когато, преди да подпиша трудовия си договор
заявих, че съм била на лагер по политически причини
„считам, че трябва да знаете този факт“. Той стига ръката ми
и ме назначи, като каза, че това няма значение. Но след
четири месеца получих трудовата си книжка с текст
„уволнена с предизвестие“ и нито дума обяснение.

Отново тръгнах с молби и автобиографии, за да се убедя,
че никой няма да ме назначи на чиновническа длъжност. По-
късно разбрах, че няма да ме назначат и на работническа
длъжност. Страхувах ли се от мен? Защо ли?

Прибрах се на село. Разкриваха детска градина и подадох
молба за длъжността „възпитател“. Как можах?! Отговориха
ми, че не могат да поверят възпитанието на децата на бивша
лагеристка по политически причини...

Отново срещнах Васил, момчето, което не каза пред ДС, че
аз съм написала онзи лозунг на селската чешма, заради който
ме пратиха на лагер, заради който и той отиде на лагер...
Предстоеше му отбиване на военната служба и работеше като
„хигиенист“ в здравната служба. Виждахме се рядко, но не
говорехме за лагера...

Само в безсънните ми нощи мислите се връщаха и
връщаха там... уточнявах, сравнявах... не можех, не исках да
забравя.

Ето я бодливата тел, бараките, плаца... изтърпявах
наказание, защото отправих въпрос за справедливост...

Годините минаваха, безсънните нощи ме следваха...

И сега съм убедена, че изземването на имотите на хората
„доброволно“ бе и е крацията несправедливост. Още по-
страшно бе отношението на народната власт към народа:
идва милиционерът и казва: „тръгвай с мен за справка“. И
изчезваш... за близките си - с месеци, с години... И за себе си
изчезваш - никой не ти казва „защо“, на какво основание, за
колко време, къде - в кой град или село, в кое учреждение те
водят... на съд ли, на разпит ли, в затвор ли, на разстрел ли...
Тръгваш и изпълняваш като добиче, нямаш никакви права, а
само страх от препасания шмайзер.

Сравнявам лагера, спомена за лагера, с онова, което
срещнах извън него, на СВОБОДА. Свободата, към която се
стремях в уморените затворнически нощи и разбрах, че извън
лагерите и затворите в държавата ни има „СВОБОДА В
КАПАН“.

След гърмежите, разстрелите, премазването на хора,
осмелили се да попитат „защо“ в капана вече е тихо.

Мишлетата са усвоили безпогрешно всички правила.
Всяко тича по своята определена пътечка, стареа се да докаже
колко е верно на „Новата власт“... Всяко мишле се страхува от
мишлето до себе си, то пък се страхува от теб... и т.н. Верига от
дебнещи се животинчета. Капанът е шракнат. Охраната е
надеждна, охранена. Свободата е тук вътре, повярвай, не се
доближавай до границата... там се стреля...

Мислех и премислях до затъпяване в безсънните нощи.
Вече не сама, омъжих се за Васил... Мисли и премисля до
мен в безсънните нощи. Страхът дебне в съня. Страх за теб, за
човека до теб - за съпруг, деца, внуци... и плетеницата става
все по-сложна, мъглата все по-гъста, гониш от себе си всеки
„неудобен“ спомен.

В съзнанието все още се мърка въпрос ДО КОГА...

Ана Василева

Две нови книги през 2014 година

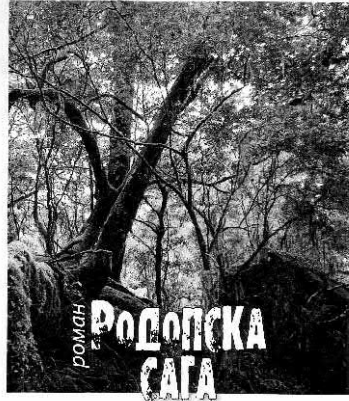
Поетът и писателят Йордан Борисов, председател на СПЗБ ни зарадва с нова, втора книга на трилогията „През иглено ухо“ романът „Родопска сага“. Тя е синтез от вълнуващи събития, които разкриват живота на „дамгосания враг“ от ДС, преминал през лагери и затвори на комунистическата ни държава, осанал без работа и в тежест на своето семейство след освобождаването му от затвора.

Перспективата да намери работа е нулева. По професия е учител. Чрез връзките на своя баща отново го назначават за учител в едно мохамеданско село Неделино, Смолянско.

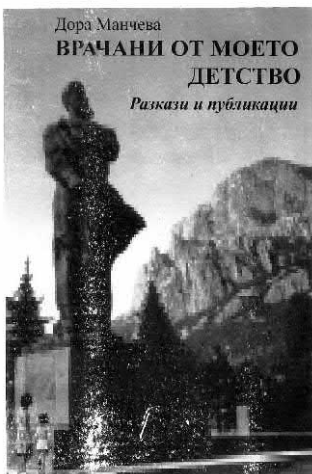
По принуда приема, като оставя младата си съпруга и малката си дъщеричка при родителите си.

В този родопски край се развива действието на неговата „сага“, в което доминира жестоката истина за живота на тези хора. Паралелно с нея са свързани и романтичните преживявания на автора като учител в този край.

книга втора от трилогията - През иглено ухо

Йордан Борисов

Втората книга е на Дора Манчева „Врачани от моето детство“, разкази и публикации. В нея авторката разказва за своя безрадостен живот през годините на „социалистическото благоденствие“.

Три години без Искър Шуманов

На 21 май 2011 г., в този лъчезарен ден и небосвод, изпълнен с аромата на майска пролет и песента на птиците, внезапно спря да тупти едно вдъхновено сърце, преизпълнено с обич към хората, едно сърце на голям земеделски деятел политически емигрант 45 години, общественик, журналист, главен редактор на вестниците „Народно земеделско знаме“ и „Земеделско знаме“, писател Искър Спасов Шуманов, тогава, когато пишеше поредната статия за в-к „Земеделско знаме“.

Уви... ТЯ остана недовършена! В това творческо състояние той бе покосен от неуловимата, невидима и костелива ръка на смъртта!

Тъжна вест, като кошмарен звън прелетя не само България, но прекоси и океана, за да извести и потопи в траур онези, които го познаваха: „Почина бай Искър!!!“

Скръб сковава сърцата на тези, които го обичаха! Тежка загуба, под удара на неумолимите природни закони, както за БЗНС, така и за СПЗБ.

Роден на 12 юли 1919 г. под звездното небе на китното Пазарджишко село Карабунар, което в близката далечина се слива с Янини грамади, извисили се над друго Пазарджишко село Славовица, откъдето витае и окриля духът на Александър Стамболийски. Дух, от който е запленил един карабунарски юноша. Израснал в средно заможно семейство и останал твърде рано сирак, като 6-то дете, той опознава горчивата селска неволя и едва 14-годишен прегръща и всецяло се отдава на любимата си организация БЗНС. На нея беззаветно служи, като беззаветен воин 78 години, независимо къде е: емигрант или в родината. Неговият борчески път на политико-обществено развитие е път стръмен, изпълнен с препятствия, както преди 9 септември 1944 г., така и след тази дата, когато вишнее комунистическата кървава диктатура, та чак до последния му дъх. Път, осяян от низ борби и всеотдайна преданост към идеите на Земеделския съюз.

За нас, писателите-земеделци, бай Искър бе стожер, еталон в необятното поле на българската книжнина. Той бе и остана чистата и безкомпромисна съвест на организацията, на която отдаде съзнателно целия си живот.

Жигосваше с публицистически сарказъм „плевелите“, които се стремяха да задушат земеделската нива. Той разобличаваше... С перото си линчуваше паразитите в Съюза, както в книгата си „Не мога да мълча“, така и в

Превратът на 9-ти юни и престъпното нехайство

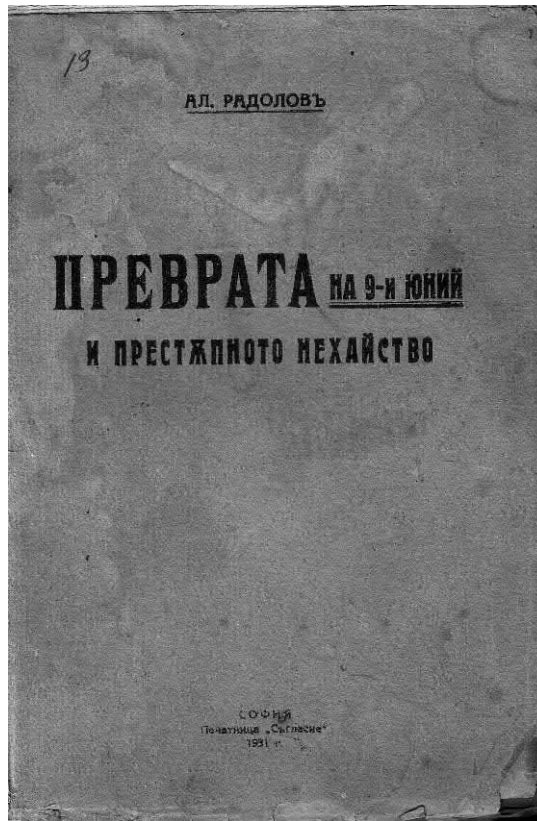
Кой извърши преврата на 9-ти юни? Генерал Вълков ли, който се сметна нещо като богопомазан? Или генерал Лазаров, комуто образа бе разлепен навсякъде из България, който в деня на 9-ти е бил акламиран от цяла София? Или професор Цанков, който дори бе влязал в Земеделския съюз през време на войната и впоследствие дълго държа заради него? Или пък генерал Русев, който бе натоварен с ръководството в Дирекцията на трудовата повинност и се разсърди, когато, в интереса за запазване на самия закон, бе уволнен? Или дворцовия полковник Калфов, или пък необуздания и претенциозен финансист Петър Кара Тодоров? Или друг някой от тези, които в зорите на 9-ти юни са треперели за участва на делото си за себе си в дома на генерал Русев? Или пък бе Тодор Александров със своите войводи? Или това бе „Кубра“?, или пък лигата на запасното офицерство? Или пък заговорниците действащи офицери, които подведоха своите части, състоящи се от селски чада, ратници и те на земеделската идея? Или пък това бяха Малинов, Тодор Тодоров, Костурков, или друг някой от техните другари от шуменият затвор? Или пък бе друг някой фактор, който стои над тях и с могъща сила бе заповядал това дело на тъмната нощ и на коварния заговор? Или някой друг?

Не! Никой от всички претенденти, или обвинени, не е автора на 9-ти юни.

9-ти юни има един автор, това е престъпната нехайност на голяма част от отговорното правителство, това е трижди по-голямата престъпна небрежност на отговорните министри, натоварени да се грижат за спокойствието на цяла земеделска България и на целия работен български народ! Не чудно е достойнството, печалното достойнство на 9-ти юни, то принадлежи на самия Земеделски съюз и на неговите отговорни министри, натоварени да бдят!

Напразно генерал Вълков се бие в гърдите и пред парламента и навсякъде заявява, че той е заповядал 9-ти юни! Напразно и Александър Цанков, министър-председателят на деветоюнския кабинет, се напъва да доказва пред света, че той е душата на 9-юнското дело! Напразно се хвалят и всички онези, които заедно с тях твърдят, че са имали заслуги. Не!

Те не представляват нищо в сравнение с грамадната сила на Земеделския колос, който трябваше само да духне със свободни гърди, за да не остане нищо от техните пигмейски построения. Необходимо беше да се има под ръка един гарнизон извън Софийския. И това можеше да не стане. А имаше гарнизони, които чакаха, но нямаше кой на се яви и да вземе командата. Необходимо беше поне един навременен сигнал и сдружените земеделци, явили се само, дори без всякаво оръжие в градовете, само с присъствието си щяха да всеят респект и щяха да осуетят всякакъв преврат. Необходимо бе само колосът да се изправи и пигмите щяха да се разбягат. Но за всичко това трябваше онези, които бяха поставени на пост, да бдят, да не си затварят очите и ушите и, виждайки опасността, те трябваше да нададат зов за отбрана и борба, да изпълнят дълга си.

Сдруженото земеделство, колосът земеделец, би ги извинил, би им простил, даже и ако тревогата би излязла напразна, но така да го оставят да бъде изненадан, без да му се даде и най-малкия сигнал за опасността, да бъде вързан, да бъде проснат на земята, унижен, смазан и унищожен... Ето това е, което е престъпното, което е предателското за една организация. При мирна обстановка такива часове ги съдят и затварят, а при военна тях ги стрелят. Ето, тяхна е заслугата за 9-ти юни! А колко скъпо струва на Земеделския съюз 9-ти юни? Колко скъпи жертви отидоха, колко страдания, колко мъки, колко изтезания по участъци и зандани, колко преследвани по села, градове и балкани, колко прокудени вълн от пределите на страната; колко деца остават още да призовават напразно своите бащи, в каква мизерия, в каква нищета, в какво нещастие се хвърли масата народна; какви издевателства, какви кощунства, каква гавра с едно хубаво дело, делото на цял един народ, делото на величав труд и титански усилия!

Какво остана от Земеделския съюз, от тая хубава организация? Борби, борби и все борби! Противникът вкара свои оръдия, вкара бацила на разложението и се надсмива над омаломощаващата се в нескончаеми борби организация! Никой никого не признава и никой никого свободен не оставя, свободен в борбата срещу врага. Престъпното и нахалното в съюза е дигнало глава и иска себе си да наложи! Печално положение, след тъй хубаво минало! Не остана и нищо неразрушено от хубавото земеделско дело...

Александър Радолов,

„Престъпното нехайство“, София, Печатница „Съгласие“, 1931 г.

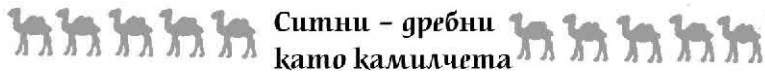
в поредица статии, излезли във в-к „Земеделско знаме“.

Ето че изминаха 3 скръбни години от неговата кончина. Три скръбни години, откакто е в отвъдното ПОКОЯ!

Да помним този скромен радетел и воин на БЗНС! Мир на праха му!!! Поклон..., поклон, бай Искър!

Иван Селановски

САТИРА

Свят широк -
Диванета всякакви

В този свят от памтивека
все тъй играй се на шах-мат.
Шахматистът е човекът,
де никому не е познат.

Разделен светът и днеска
е на мънички квадрати,
докато не я оплескат
малки пешки-депутати!

Има офицери, дами,
топове „теглени с коне”.
Слагат царя да ни мами,
пари щом има за пране.

За какво е тук народа,
тази пасмина за „тези”?
Черно-бялата порода
няма днеска кой да глези.

Хем е свикнал, хем си пъшка,
хем си влачи и хомота.
Няма смисъл да се тръшка,
щом си е смирен в живота.

Виж, конците кой ги дърпа,
кой ли днес ще разбере?
Затуй в джоба ни ше бърка
стратег от някое „каре”.

Васил Калфов,
23.02.2014 г. Кюстендил

ЕПИГРАМИ

Да почистим
България

Така ако я караме, бре хора,
ще я почистиме „добре”, не споря.
Дори на картата ни няма да я има
за в бъдеще Родината любима!

Пролетно
прочистване

Политиката я бистриме
и прочистваме ли, прочистваме.
На някогашни служби ваши
сега редиме наши!

Целувката

Позорите си да прикрият
насъбрани,
Сергейчо се целуна със Местан.
Горчилката за потъплевшия
Дестан!

Пенсионерът

Прегърнал своята несрета,
по здравната пътека крета...
с едничка е мечта накрая.

Таралежа

ОБРАТНА ВРЪЗКА

Да, читателю, да! Дали адвокатите са сбъркали фамилията на „нашичкия” творец на „бъдещето на БЗНС” с фамилията на началника му, т.е. на хазяина му... она същия Панчев, който заграби дома на организацията ни, символите ѝ, че без малко и името ѝ, не знам... Дали пък на него не трябва да плащаме членския си внос (като наем, или за други услуги) и това не знам... Докъде я докарахме, в 21-вия век...

Накрая, понеже вече няма какво да кажа, читателю и понеже вече няма какво да ги питам онези, превратаджиите... ще се обърна към тях с едно посмъртно стихотворение на нашия близък съидейник бай Стефан Стамов, а то е:

Не сте достойни за омраза,
презрението е за вас.
От страх ли вий по път погрешен
тръгнахте, жалки подлеци,
от страх ли, в мрака безутешен
смирено клюмнахте глави
и пред победата сияйна
с позор дамгосахте чела!
Изменници, вий с реч издайна
кому подадохте ръка!
Кому отправихте възхвали,
о, малодушни същества!
Ръката на зловец убиец
опръскана е с наша кръв.
Пълзите в надпревара вие
и първият ще бъде пръв
лакей послушен на палача,
под чийто бич се гърчат днес
и граждани, и орача.
Потъпкали и срам, и чест,
кого след себе си зовете,
презрени, живи мъртъвци?
Вий паднахте от редовете
на земеделските борци.
Тъй както в буря черни листи,
тъй както гнили плодове.
Червена буря ви отърси
от нашите бойни редове.
Но по-добре като баласт ненужен
отпадайте да няма кой
във утрешните дни честити
при първа схватка със врага

И за да няма вече кой да ни забива нож в гърба,
отправлям призив към всички областни организации -
да спрем да чакаме някой ще ни помогне, а да
вземем съдбата си в собствени ръце и да си върнем
организацията!

Сашо Стоянов,
Орг. секретар на БЗНС

Трябва ни ново начало

Избори. Избори. Пак идват избори.

Ех, къде си, Алеко? Бедно ти е въображението за днешните „Гочоолу”, „Дочоолу” и тем подобни специалисти по избори. Ти се опита някога да апелираш към съвестта на хората, но страхът, подлостта и парите свършиха своето. И се питам:

Кога ще се събудят гражданите на България?

Кога ще се роди гражданското общество или заложените в нас стремежи към него се проявяват /избухва/ само в определени моменти?

Големи са надеждите на всички и сега, но дано не останат пак само надежди. Още сме в началото. По трудно ще е от периода на промяната през ноември 1989г. Тогава нещата бяха ясни - трябваше да се смени комунистическият режим. Сменихме го, а на гребена на вълната се изкачиха личности, които не бяха и сънували за това, но се възползваха от ситуацията. Лидери станаха хора от ДС и такива, които до скоро бяха част от режима, но бързо се извъртяха на 180 градуса и станаха най-големите демократи.

Промените, които се случиха, ни завариха неподготвени за предизвикателствата. Когато отделният човек, а и цялото общество дълго време е било отделено от целия свят, когато страстите, желанието, възможностите за реализация не отговарят на потребностите, се търси отдушник. Всички тези страсти и желания избухват и стават неуправляеми. Тогава човек е много лесно да бъде манипулиран и направляван в действията си, за да обслужи нечий интереси.

Къде волно, къде неволно всички ни лъгаха. Тези, които силно искаха промяната, вярваха в идеали, в равен старт, в сваляне на оковите от душите ни, смесиха желаното с реалността и затова разочарованието сега е толкова голямо. Затова толкова боли като гледаме съвременната действителност.

Как да преодолеем крзата в икономиката и в болното ни общество? Като след потоп сме! И какво се прави в такива случаи?

Първо трябва да се изрине тинята. После да се почисти внимателно и да се види какво е останало читаво.

От тук, от малкото читави неща, които са останали, можем да тръгнем. И стъпка по стъпка да започнем да градим ценностите на българщината. Да покажем, че наистина сме член на Европа, не само като географско понятие, а с достойнства, които заслужено сме извоювали.

Едно от тези достойнства е парите по Европейските програми да отиват по предназначение, а не в джобовете на подкупни чиновници и партийни централи.

Общият земеделски професионален съюз в България, като организация, защитаваща правата на частните земеделски стопани и допринесла не мако за развитието на българското земеделие в посока към европейското, впрегна всичките си сили, за да продължи да подпомага и защитава развитието на малкия и среден бизнес в земеделието, защото то е гръбнакът на нашето общество. Там са ценностите на българина. Трудът е нещото, което пази морала и спомага за благосъстоянието на всички. Честен и съзидателен труд - това е нужно на нашето общество днес. За това трябва да гласуват гражданите на избори.

Гражданското общество, само по себе си, не е нищо друго, освен събудената съвест на народа, решил да вземе съдбата в ръцете си. Когато го е правил, винаги е печелил, независимо от жертвите, които е давал.

Нека най-после управляващите разберат, че никой не е по-голям от народа си, никой не може да подценява народа, защото мъдростта е в него, силата е в него. И ако в определен период от време някой е приспивал този народ с лъжи, инсинуации и терор, идва време на пробуждане и тежко му, който застане в подножието на клокочещия и готов да изригне вулкан.

Няма лош народ - има лоши управници. Самозабравили се и внушили си, че те са господарите. Не, господа. Вие сте слугите на този народ и ако не си вършите добре работата, той ще ви уволни и ще потърси сметка.

Трябва ни ново начало и нов шанс. Проиграем ли го - наша ще е вината.

Велико Златанов,
Председател на ОЗПСБ

СЪЮЗЪТ НА РЕПРЕСИРАНИТЕ В БЪЛГАРИЯ и
КОМИТЕТЪТ ЗА ОСТРОВ БЕЛЕНЕ

организиран

ПОКЛОНЕНИЕ на ОСТРОВ ПЕРСИН в гр. БЕЛЕНЕ
на 1 юни /неделя/ 2014г

9.00 ч. Сборен пункт - Светилище Блажен Евгений Босилков,
гр. Белене ул. „Страцин” 2

всички желаещи могат да посетят изложбата, посветена на мъчениците на XX век и Музея на бл. Евгений Босилков (църквата „Рождение на бл. Дева Мария);

10.00ч. Начало на поклонението -

преминаване на острова посредством понтонния мост и посещение на

Втори обект, където ще се проведе възпоменанието на жертвите

За контакт: телефон 0888 94 81 90 Йосиф Бонов

Входът към острова става само с валидна лична карта

ДАРТЕЛИ
на вестника са и:

Габриела Цанева от гр. София -
150 лева

Иван Миков от с. Скравена -
50 лева

Диян Балев от гр. Вълчи дол -
40 лева

Мария Добрева от гр. Девин -
30 лева

Благодарим ви,
скъпи приятели!

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:

Габриела Цанева
Иван Селановски
Кирил Назъров
предпечат: gabrielle

контакти:

София, 1000,
бул. „Дондуков” №38;

litzemedelsko_zname@mail.bg

интернет:

litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzname.blog.bg